

Vairgantos - žmogaus nėlos deimanciulys

ieskotojas

Žmogus, jo viduris pasaulis mėkada nebūna vienčias, lygus taip reidrodžio paviesius. Ir atspindys tada yra graužėtasis, pilnas vingis, išlūklėmis ar duobuciais. Ypač muditingas vairganto žmogus. Jame lyg nusiduria dvi erdvės: aplinka, socialinė padėtis už viduris pasaulis - platus, begalinis. Galys gale, kultūras galime pamatyti dirbantį ar besiilsintį, būdingą ar driaugsminges valstietę. Tačiau ne visiems lemta suprasti, apie ką jis galvoja, taip tą pacią raukų ar žole nupojanti nabalelių matu, kurių dvarinės vertybės Jame glūdi, paveldėtos iš protesto ar savo gyvenime nukauptos. „Dėdierė už dėdienės“ vairgantas naizduoja trijų lietuvių kaimo gyventojų - Severijos, Mykolinko ir Geisės gyvenimą, jo kaitą. Parodo, kas tuo metu kultūrino sirdyje dedami. Todėl matome, kad raiytas gerai savus neišėjus pažista. jis pagababa nori atskleisti tautos dvarą, apsimopti už parodyti, kaip kontrolioj rituacijoje elgiamasi. Tad an pavyko rasti ta genio pradę, žmogaus, o karta - už tautos, nėlos deimanciu.

Kelvinas

Nano manymu, nors vairgantas menodai atidus visiems personažams, Mykolinkas yra deimantys deimantai. Pierius žiogas, nes pat vairystės gyvenantys kiek pacio matomame pasaulyje, kurio pati tiliausiai gerai nemprato, tačiau tik glūdėjo paramonejė. Nė paprasto kaimo žmogaus, jo kardinarius darbų už paprasto būdų glūdū begalinių erdvė - turtinė, židomi, krepina

grožio iš meilės. Rykoliukas vadinamas marijkinis vardu, tačiau yra jau iš 30 -tiesių miliaukę stambus myras, kaimo žmonėms pažįstamas kaip darbūtas, nebijantis darbo, ^{tar} be galo mylantis vaikus iš mokanties nujautis elgtis. Vini jė dar pažino iš kaip muzikantų, restadienio vakarais grojanti savo darbo šnipkele. O buvo jis „didi“ - dirbo dargiav už kites, miltovė broliui tučius, tačiau nebuvos laikomas vieniu darbininku ⁺ iš net atlyginimo negaudavo. Nukas nu juo neritardavo, bėveik nekalbedavo, tikrai patrepdavo. Bet Rykoliukas to tarsi nemate, tik "čyprofosi visai ne iš am paraulini", „nu kuriuo bendravo kitiems ne-regimui būdu“. Taip, bėveik nebendraudamas su žmonėmis, tuo paciu metu nebuvos vienas. Nukas Rykoliuko nemošino iš groti ar ^{niekas neatsiliko} bent truputį aistinio, ^{bog} kas tai yra muzika. Bet jis pats pariga mino šnipkele, tuo bent truputį paivairindamas tiki darbą matandy savo iš aplinkinio kaimo gyventojų kai dienyos. Nebuvos ta melodija meditingo, o iš Rykoliukas grojo siužip sau, neturėdamas tikslų kites kurtas įvairiomis. Bet tuo paciu metu kaip magnetas traukė žmones. Verte judeči, miltos ratus nuo darbo apstinginus kūrus. Rykoliukas iš telejimo turėjo savo, meldini vienam tezinomu būdu. Vienintelis tai dare, „vintai“, karitai, nis esycė pantraukdamas iš nezinomos tolius.“ O bažnyčia buvo neatsliniama gamtos dalis, anot Vaižganto, kaip kūlurenas žmonių gyvenimo epizodas turi tam tilq atitinkančią gamtoje. Ir nukas, ką Rykoliukas patyri, išgyveno, jautė, ryko gamtigie. Ta pastovi žmogaus iš gamtos harmonija tapo pagrindu

vidimo, tik žinojti į manomam, dvainiam grožiu.

Ti pačios šaltas u neįautus, nėrūpytas laimėtis visai kitos parodo grožanties u mylintis. Tog dar vėnas gamtos akordas tame gyvenime buvo meilė. Didelė, dvaine meilė severai. Tam nereikėjo eodrių. Netgi didelių veiksmų. Užteko jausmo, atis įvilegtinis, mūškos garsy. Ir severja nuprato begalins Nykoliukus neiš.

Nužilia buvo gal jausmo fonas, o gal - net savo išskirtinio būdas. Ir skupsteli grojo tol, kol meilė gyva buvo. Nutrikūnos stygos severo vestuvių metu daugiau nebebuvo nei nuistos, nei paliečtos naujoms.

Vėmuntelė severja savo laikui tiki nugebėjo pajusti, o gal - nuspėti, ką Nykoliukas pastorai mančio, koliamo pasauliję ištikusį gyvena. Jau mygtę ji tikriausiai buvo laimiagesnė u Nykoliuką. Yra tuo u ~~turejo~~ paninklinę. Tacian taomet gambo pajutime, minčius tolvalis nebuvo prikygus' jam.

Iemišlėjį kelias išniryd. Žu siai veikėjai vėl nužinkame po dangujos metu. Nors ji gyvena visai atskirai, tacian senatvė vėnoda. Tačiau socialine padėtimi, tiki u dvaine būrena. Tai „atlikimasis visiems“, nurodai u būsimus, kantus, „meišan nereikalaujančius, vienq dienq bepariūstiantys, ma jiu beintimaujančius“. Tolos buvo Nykoliukos būdas,

panau topo u severja. „Neprestaranti, negintis, ne pretenzijas selti, tiki vis gylyn į savo kūantq trauktis į juo skandiuau, juo giliav ten gyventi savo gyvybe“. Tacian kiau diez išmokyje glaudinti

poetinių sielos polėliai, (jo) dvarinio tynumas užročia
švyti už senajame aukje rykole, kur po nigrubumā
už atrūkavą išore slyni tar pats, tik dar labiau
nušaudijunčiaus gilumas, nemuslo pintas ilgy
minibus už vėnišio gyvenimo metus. Jo išorės jai
paukštės - tai juo senas žmogus. Bet uždineame
pasaukyje nera tokios laiko tekmes. Viena atimtis
žemėlio gyvenimo gali testis metus metais (taip meile
cia neribocijančiai, nesenstantečiai Severai), o desint-
mečio ivykliai net nepranibranti (taip nebeprastebego
Mykoliukas ponios Seišėnės, išg nemate baudžiavos
panaukštimo), tik pats Mykolas dar labiau nustojęs
negauta. Labai gražiai tai parodyta, naudojant
trūkų, arancių lauką. Jo mados du jaučiai už „dečė“,
„visą savo tilmai moterishai jautriųjų išidė dabar
atidaves savo vargo bendruosis jauteliams, kai
semiai - vaikams“. Ir tie, atrodytų minkonemupstantys
gyvulėliai, savotinkai palaukė, stipriuo savo „kančiutų“
gyvenimo kelyje. Vienodai tyldami tempę jungą.

Pasekė ~~Severas~~ Severas buitį, tarni užluso neypatingą, lygią
už paprastą, atviruklidiniai jos vaidnis grožis už prasmę.
Jau myteriai vaireldai trūksta gyvybinei ūge, kuriui gaminas
už mėles poezyjos. Bet buitis, nėlegam įtėmus vesta namyse
už pariteniuinimie, baigiančius užluso ir nukaitančiu
egristainim. Pecius prieigė minibus, kartas „dečės“
liūmas. Bet gėno pradas išlieka. Tustingo už išvėsias
dvando gyvenimo nemustelia nei vargas, nei išnaujinimas.
Atrirkšėliai tik savo antroje gyvenimo pusėje, Severja
nauju gaminas pajutimui nelyginiai už Mykoliukus.

Taip pradėjus atrodės tuščias, minko gero nenugebantis
feličė panirdo besantos jautrus, būsimu prūnantis atidūai
i maną, geras, darius žmogus. Tačiau labiausiai jo

prūgintis atrūkliediniai muzikos tannanti dvare u
tapus „dėde.“ Galima manyt, kad jis dvaniškai
turejo labai benteti, nesukelę dėl tilmai nepavy-
dintinos dalių. Tė tės, stargos išvanymas* iš dvano
smaržui pakeitė u vyrą, u žmoną. Bet Geisė
grįtai u raminai susitaikė su naujaja padėtimi.
Iš kiek panikeite. Tapo savotiskiu kaimo filosofu. Ypač
tai matome jam bendraujant su mūšiu. Geisė, buvo
pamylęs mateli, kaip ne vieną tilmas tėvas nepamilsta
tilmijo savo vaiko! Keista, nėkas julkijo net negalvojo
moliyti vairio psichologijos, bet „karšincius“ nugebėjo
panaujinti berniukui nuteilti tai, ko nemugebėjo motina
duoti glamonėmis. Butent, jis neįsėidė myriškos
Adomulio rūgmonės: „Rapolas ne išti uelme ant
rankų, tik kalkino, kai pats priuvertino, nėlai
patardavo vaikistinėse reikaliuose!“ Dečė jam nėlio
nedarinejo, nemėlavos, ne negloste. Jolių saldybių.
Šneliūno taip pat, kaip u ketus, lygiav. remtai
apie tilmus, tilkai esamus dalybus, nepamegind-
amas vaikisių, vis dėlto meilės i lypsinis balso
skambėjimui. Tolium būdu Adomuliu jis tapo bran-
giavus u mylimiausių ūsmoje. Jis ~~o~~ Vilenuteliš
mokejo vairą užimti, abu kartu praleisdavo
nemaria laiko. Ir visq laukę reiki Geisės pamolymen-
jį nugebėjo paaiškinti visq. Kulturos vabaldlio
ar medžio dakeles vardameni' minko u žmogaus
gyvenime. Iš matelių klause „quadrante“ visoje

reniuojęs myro!" Ne tik nu Adomukui Geisė patintini
dalyvai. Iš tiesų metas jis ego iš trobos į trobos nu-
savo patarimais. Taip nors galėjo iši saliai atnaujinti.
O gyvenimą vis dėlto išmanė. „Neapratomai ramus
iš plepys, iš suetimus dalyvius kad iš kios, tai
labai išmintingai, neuigaučiai. Nekam nepalygėjo,
ne'ko neženimo!" Tiki tiek, kad jo kalbos visai brolini
nepadejo. Geisė labai nelyginiai nuo kitių tuom, kad
negalejo jokio dambolo padaryti. Tai net tapo jo egzis-
tavimo būtinybė. „Jau turime reikėjo, kad visados
būty laisvas, ne'ko nemuni trėngs!" Net tą pacią laiką
milai kito Adomeliumi, kad jis nu ja darbuotys, nam-
siotys iš jokys. Taip Rapolas gyveno pilme iš kurio gyvenimui,
bet pasyviai, nėra drana. Šis giga, netinkia bolum
buvo ~~per~~^{taupę} lituvių ~~atviradus~~^{namų} - daug gera norėti,
daug daugiau žinot iš išmanyst, iš miko neveikt.
Pamažu tapo gengja ^{namų} drana, „kuri juos gobia iš nuo
prieto gina." Nulias nesuprato jo, pyle, tek vėliai Severja
reikalino, nei kuo pateinimimo. Manė, kad dėl to
autistesnės galybės kaltos. Kitijo reikaliuojame pajuto,
tai ^{jam} minus Geisėi Rapolui, „ant Geisių namų tyliai
mūlido jimiūla!"

Viičianto buvybę labai nara to, ką jis pats
radino kaimo gyvenimo būrum, niso to, kas taip darbė
liudės gyvenimą, kas ^{egz.} taip bainai slieandė. Nesa
to meto kaimo socialinių santykių viso komplikuotumo,
kaimo vanguomenės būties iš poreikių vaizdo. Pirmiausia
ni kia vaidruoti išrenius, teigiamus reiškinius, gy-

venimo groži į gėri. Šakė, kad pirmasis noras, tiki pra-
dejus raiytį „~~savo~~ savo pasengeretį i mėnulta i
vieno metų lietuvių tautos „dilemūcius“, kurių
yra pilkame jų gyvenime. Vaidusoję imones, kurie
i nepalankiuomis nelygumis išsanguoją teigiamas
morališkes u dvarenes ypatybes, pajėgia atm' spirti
blogini, kurį nirdis atnira gyvenimo dirangsmui,
pasaulio u gamtos grožiniui. Padeda išveldti i
vertinti tai, kas dažnai neįpareibimai olypi po
pilkų u menodu kardiniškes liudies būties pa-
viviniumi. Iš heliamas u kurybius pradas. Nekalėdantės
jėgos, leidurios minkčias tautai metais miltanti u
išugdyti, išsanguoti gintoros halbos lobius, turtinęs
ravitę kultūrą.

3/5